

MSAN Translation Team

ခမ်းနားထည်ဝါ

သျှင်နေမင်းနှင့်

ခေါင်းတလားနဲ့သရဲခေါင်းဖြတ်

သျှင်နေမင်းနှင့် ခေါင်းတလားနဲ့သရဲခေါင်းပြတ်

ကြူတောကုန်းရွာ ...

ဒေါ်မြရှင်မှာ ထိုရွာ၏ မျက်နှာဖုံး သူဌေးမ အချမ်းသာဆုံးသူ။ တစ်ရွာလုံး သူမ၏ အကြွေးနှင့် ကင်းသူဟူ၍ မရှိချေ။ ငွေတိုးချေး၊ အပေါင်ခံသူ။ အတိုး ကလည်း မဆမတန်ယူသော်လည်း ... တစ်ရွာလုံးနီးပါး လက်လုပ်လက်စား သမားများချည်းမို့ သူမ၏ အကြွေးနှင့် မကင်းနိုင်ကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ သည်။ ယောက်ျားဆုံးသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီး သမီးနှစ်ယောက်နှင့် အတူနေလာ ခဲ့သည်မှာပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ လယ်ဧကပေါင်းများစွာကို မိန်းမသားတန်မဲ့ ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်ခဲ့သလို အပြောအဆိုကလည်း ကြမ်းပါဘိ။ တန်ရုံ သူမ စိတ်နှင့် မတွေ့လျှင်၊ အလုပ် လုပ်ကိုင်ပုံ ပုံစံမကျလျှင် ပြောဆိုလိုက်သည်မှာ နှစ်ပြားမတန်၊ ရစရာပင် မရှိတော့။ အားလုံးက သူမ၏ ပြောဆိုခံရမှု၊ နှုတ်ကြမ်းမှုကို ကြောက်ကြသော်လည်း မကင်းနိုင်ကြ၍ မပတ်သက်ချင်ပဲ ပတ်သက် နေကြရလေသည်။ ငွေတိုးချေးငှားထားသူများ မှာလည်း တစ်လ ပြည့်၍မှ အတိုးမပေးနိုင်လျှင် ရစရာမရှိအောင် အပြောအဆို ခံရသည်သာ မက အိမ်ရှိ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ သို့မဟုတ် ကြက်၊ ဝက် တိရစ္ဆာန် တစ်စုံတစ်ရာကို ကြွေးနှင့် သိမ်းသွားတတ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ် ရွာလုံးက သူမအား ရွံ့ကြောက်ကြီး ဖြစ်နေလေတော့သည်။ သမီးနှစ် ယောက်အားလည်း တစ်ရွာလုံး မည်သူနှင့်မှ တူသည်တန်သည်ဟု မထင်၍ မည်သူနှင့်မျှ အဖက်လုပ် ပေါင်းသင်းခိုင်းခြင်းမပြုပဲ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ပင် ထွက်ရသည်ဟူ၍ မရှိချေ။ သမီးနှစ်ယောက်မှာလည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက

ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင် နေလာခဲ့ကြရသူများမို့ သန့်ပြန့်
ချောမော ကြလေသည်။ အကြီးမ၏အမည်မှာ မြနှစ် ဖြစ်ပြီး အငယ်မမှာ မြ
သစ် ဟု၍ဖြစ်လေသည်။ လောကနိယာမ တရားကား ဆန်းကြယ်လှပေ
သည်။ လှောင်ချိုင့်ထဲထားလေ ရုန်းထွက်ချင်လေ မဟုတ်လား။
အပျိုအရွယ်ဖြစ်နေသော သမီးနှစ်ယောက်မှာလည်း အချိန်တန်တော့ သူမ
တို့ နှစ်သက်သူနှင့် အိမ်ထောင်ပြု သွားကြလေသည်။ သူမတို့ အိမ်ထောင်ပြု
သွားကြသည်မှာ ကိစ္စမရှိသော်လည်း သူမတို့ရသော ယောက်ျားများမှာ
တစ်ဖက်ရွာမှ အရက်သမား၊ လောင်းကစားသမားများ ဖြစ်ကြသည့် ထွန်း
လူနှင့် သာကျော်ဟူသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ပါလား။ အစ
ပိုင်း၌ ဒေါ်မြရှင်တစ်ယောက် အလွန်စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဒေါသတကြီး ဖြစ်ခဲ့
သော်လည်း ကိုယ့်သားသမီးများပေမို့ ကြာရှည် ပစ်ထားရက်ပဲ သမီးများ
ကိုချစ်၍ သမက်များကိုပါ အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ထားရပေတော့သည်။ သမက်
များမှာလည်း ရောက်ကာစတော့ ခြေငြိမ်ကာ ရှိရှိကျိုးကျိုးပင် အိမ်
အလုပ်များ ... လယ်အလုပ်များအား အားကြိုးမာန်တက် လုပ်ကိုင်ပေးလေ
သည်။ တစ်လတစ်ခါ အကြွေးရစရာ ရှိသည်များကိုလည်း သမီးနှင့် သမက်
များကပင် ဦးဆောင်၍ လိုက်လံတောင်းယူပေးကာ အပြည့်အဝ ပြန်လည်
အပ်နှံကြ၍ ဒေါ်မြရှင်တစ်ယောက် စိတ်အေးရကာ အိမ်၌ပင်
အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေရသည်အထိ ဖြစ်လာတော့လေသည်။ ထိုသို့နေ
လာကြရင်း တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက် ကြာလာတော့ သူမ၏ သမက်တွေ
လည်း ဗီဇလေးတွေ အနည်းငယ် ပြလာကြတော့သည်။ ညနေစောင်းတိုင်း
အရက်ကလေး တမြမြနှင့် ဖြစ်လာကြသကဲ့သို့ ဖဲဝိုင်း၊ ကြက်ဝိုင်း၊ နွားပွဲများ
ကိုလည်း ကြိုကြားကြိုကြား သွားလာ လောင်းကစားလာကြသည်။ အရက်
နှင့် လောင်းကစားဖက်လာ၍ တောင်း၍ရသော အကြွေးများလည်း အပြည့်

အဝ ပြန်လည် မအပ်နိုင်ကြတော့။ တစ်သက်လုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေလာခဲ့သော သမီးနှစ်ယောက်မှာလည်း ယောက်ျားများက ဖောက်လာကြ၍ သူ့အပြစ်တင် ငါ့အပြစ်တင်နှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိပ်အစေးမကပ် ကြတော့ချေ။ ဒေါ်မြရှင်က သမီးနှင့် သမက်များအား ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုသော်လည်း ခဏသာ ငြိမ်သွားကြပြီး ပြန်လည်၍ ဆိုးမြဲအတိုင်း ဆိုးနေကြပြန်သည်။ တစ်နေ့တော့ နွားပွဲတစ်ပွဲ အကြီးအကျယ် ဖြစ်လေရာ ထွန်းလူနှင့် သာကျော်တို့ နှစ်ယောက် ငြိမ်ကုတ်၍ မနေနိုင်ကြတော့ချေ။ သိုသော်လည်း ယောက္ခမဖြစ်သူက သူတို့အား မယုံကြည်တော့၍ အကြွေးလည်း မသိမ်းခိုင်းတော့၍ လက်ထဲ၌ ငွေဟူ၍ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရှိ။ နွားပွဲကလည်း တခြားရွာမှာ သူဌေးများလည်း လာရောက်ကြ၍ အလွန်ကြွေးကောင်းမည့်ပုံပင်။ ထွန်းလူနှင့် သာကျော်တို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြလေပြီ။

"သာကျော် ... မနက်ဖြန် နွားပွဲရှိတယ်လို့ ကြားတယ် ... တခြားရွာက သူဌေးတွေပါ လာကြမှာဆိုတော့ ကြွေးလည်း ကောင်းမှာပဲ"

"ဟုတ်တယ် ထွန်းလူ ... ယောက္ခမကြီးကလည်း ငါတို့ကို မယုံကြည်တော့လို့ အကြွေးတောင် တောင်းခိုင်းတော့တာ မဟုတ်ဘူး ... "

"အေးကွ ... ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ ... စဉ်းစားစမ်းကွာ"

"ထွန်းလူ ... ဒီလိုလုပ်ကြမယ်ကွာ ... ငါတို့အခု အဘွားကြီးလယ်ထဲက စပါးတွေကို ငါတို့ရွာက သူဌေးဦးအေးမောင်နဲ့ သွားရောင်းကြမယ် ... အဲဒါဆို ငါတို့ နွားပွဲသွားလို့ ရပြီ"

"ဖြစ်ပါ့မလားကွ"

"မင်းကလည်း ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ ... အဘွားကြီးလည်း လယ်ထဲ တန်ရုံသွားတော့တာမှ မဟုတ်တာ ... အဲဒီတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် လယ်ထဲက

စပါးနည်းနည်းလောက် ယူသွားရောင်းပြီး ပိုက်ဆံ ပိုယူလာလိုက်မယ်ကွာ ပြီးတော့မှ စပါးထပ်ပို့ပေးမယ် ပြောပြီး ငွေကြို ယူလာလိုက်တာပေါ့။"

"အေး ... မင်းပြောတာလည်း မဆိုးဘူး ... ချကွာ ... နောက်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ နောက်မှ ရှင်းကြတာပေါ့။"

ထွန်းလူနဲ့သာကျော်တို့ နှစ်ယောက် လယ်ထဲက စပါးတွေကို သူတို့ရွာမှာရှိ တဲ့ သူဌေးဦးအေးမောင်ဆီ လှည်းတွေနဲ့ သယ်သွားရောင်းတော့တယ်။ စပါး တစ်ရာလောက် သယ်ပို့ပြီးသွားတော့ ခဏရပ်ပြီး စပါးနှစ်ရာဖိုးငွေ တောင်း ယူလာကြတယ်။ လိုတဲ့စပါးတွေကို နောက်ရက်တွေမှ ပို့ပေးမယ်ပေါ့။ ယောက္ခမ ဖြစ်သူက သူဌေးမဆိုတော့ ဦးအေးမောင်ကလည်း ယုံကြည်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးပဲ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

နောက်နေ့ နွားပွဲသွားပြီး ရသမျှငွေတွေ အကုန် လောင်းပစ်လိုက်တယ်။ အဲမှာ သူတို့လောင်းတဲ့ဖက်က နွားက ရှုံးရော။ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းပူပြီ လေ။ နောက်ထပ်စပါးတစ်ရာ အကြွေးထပ်ပေးရဦးမယ် မဟုတ်လား။ ဖြစ်ချင်တော့ သူတို့ စပါးခိုးရောင်းတဲ့ ကိစ္စကို လယ်ထဲက စာရင်းငှား ကို အောင်ဘုက ဒေါ်မြရှင်ကို ပြောလိုက်ပြန်ရော။ ဒေါ်မြရှင်တစ်ယောက် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲတော့တာပဲ။

"နင်တို့နှစ်ယောက်က ခွေးမီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်တွေ ဘယ်တော့ မှ ကောင်းလာမယ့် အကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး ... ငါ့အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေရစားရတာကို အေးဆေးမနေကြပဲ ဗွေဖောက်နေ ကြတယ်။ နင်တို့ကို ငါ့အိမ်မှာ ဆက်ထားဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ... အဲဒီတော့ အခုပဲ ငါ့အိမ်ပေါ်က ဆင်းကြတော့။"

"အမေရယ် ... အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ အမေ ရယ် ... သမီးယောက်ျား အတွက် သမီး တာဝန်ယူပါတယ် ... အခုကလည်း

အငယ်မ ယောက်ျားက စဖောက်လို့ သမီးယောက်ျားက ပါရတာပါ"

"အောင်မလေးတော် ... နင့်ယောက်ျားက ဆန္ဒမပါပဲ လုပ်ပါ့မလား ... စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါဦး"

"ကဲ ... တော်ကြတော့ ... ဒီပုံစံအတိုင်းဆို နင်တို့ယောက်ျားတွေ လုပ်ပုံနဲ့ ငါ့စီးပွားပျက်လိမ့်မယ် ... နင်တို့ ယောက်ျားတွေနဲ့ မခွဲနိုင်ရင် နင်တို့ပါ ဆင်းသွား ... လိုက်သွားကြ"

"အမေက သမီးတို့ကိုပါ နှင်ထုတ်တယ်ပေါ့"

"အေး ... ဟုတ်တယ် ... နင်တို့ပါဆင်းကြ ... ငါသေမှ ပြန်လာပြီး အမွေတွေ ခွဲယူကြ ... သွား ... သွား ... အကုန်သွားကြ"

"ရပါတယ်အမေ ... အမေက လက်မခံမှတော့ သမီးတို့ ဆင်းပေးကြတာပေါ့ ... နောက်မှ အမေ နောင်တမရနဲ့"

"အမလေးတော် ... သွားကြစမ်းပါ ... ငါတစ်ယောက်တည်း ... အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ ... ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာကြနဲ့"

သူတို့ လေးယောက်စလုံး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာကြပြီး တစ်ဖက်ရွာကို ပြန်လာကြတယ်။ ထွန်းလူနဲ့ သာကျော်တို့က အစထဲကမှ လောင်းကစားသမားတွေဆိုတော့ နေရာရာ စားရာ မယ်ရရမရှိဘူးလေ။ ဖြစ်သလိုနေ ဖြစ်သလို စားလာခဲ့တဲ့ကောင်တွေ။ ဒီကြားထဲ ဦးအေးမောင်ကို စပါးကြွေး တစ်ရာပေးစရာက ရှိသေးတယ်။ သူတို့ ရွာပြန်ရောက်ပြီး တစ်ရက် နှစ်ရက်နေတော့ ... ဦးအေးမောင်က စပါးလာတောင်းတော့တာပါပဲ။ ပေးစရာမှ မရှိတာ ဘယ်လို လုပ်ရမှန်းမသိ။ တိုင်မယ် တောမယ်လုပ်တော့ တောင်းပန်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်း ငွေတွေပြန်ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်မှ ဦးအေးမောင်တို့ ပြန်သွားကြတယ်။ ကတိသာ ပေးလိုက်ကြတာ ပေးစရာငွေက မရှိဘူး။

ဒီတော့ ထွန်းလူနဲ့ သာကျော် ခေါင်းချင်းဆိုင်ရ ပြန်ပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ ချလိုက်ကြတယ်။

ည ...

သန်ခေါင်ယံ အချိန် ...

"ဒီမှာ အဒေါ်ကြီး ခင်ဗျားဆီမှာ အတွင်းပစ္စည်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့သိတယ် ... အေးအေးဆေးဆေး ထုတ်ပေးပါ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျား သေဖို့သာပြင်"

လူငါးယောက် ... မျက်နှာဖုံး ကိုယ်စီနှင့် ဒေါ်မြရှင် အိမ်သို့ဝင်၍ ဓားပြ တိုက်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

"မရှိ ... မရှိပါဘူးကွယ် ... အဒေါ်က မုဆိုးမပါ ... ရှိသမျှတွေလည်း သမီး နှစ်ယောက်ကို အမွေပေးလိုက်လို့ ဘာမှ မကျန်တော့ပါဘူး"

"ဘာဗျ ... ခင်ဗျား သမီးနဲ့ သမက်တွေကို ဘာပစ္စည်းမှ မပေးပဲ အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်တာ ကျွန်တော်တို့ မသိဘူးများ ထင်နေလား ... အခုထုတ်ပေး စမ်း"

"ဟင် ... နင် ... နင် ... ဘယ်သူလဲ ... နင့်အသံကို ငါ ... ကြားဖူးတယ်"

ပြောပြီး ဒေါ်မြရှင် မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲချွတ်လိုက်တော့ ...

"ဟာ ... ထွန်းလူ ... သာကျော်လည်း ပါလိမ့်မယ် ... နင်တို့ ငါကျွေးမွေး ထားတဲ့ ကျေးဇူးမှမထောက် အသေဆိုးနဲ့ သေမယ့်ဟာတွေ"

"ဟာ ... ဒီအဘွားကြီးတော့ ကဲကွာ"

"အား ... "

မှောင်ထဲမှ ထွန်းလူ၏ ဓားမြှောက်တက်သွားပြီး ဒေါ်မြရှင် ခေါင်းတခြား

ကိုယ်တခြား ဖြစ်သွားလေသည်။

"ဟာ ... ထွန်းလူ မင်း ... မင်း သူ့ကိုသတ်လိုက်တယ် ... ပြဿနာပဲကွာ ..."

"ဟေ့ကောင် မသတ်လို့ ရမလားကွ ... သူက ငါတို့ကို သိသွားပြီ ... မသတ်ရင် ငါတို့ ပြဿနာတတ်မှာပေါ့ ... ကဲ ... စကားများမနေနဲ့ ... ပစ္စည်းတွေ ရှာစမ်းကွာ"

သူတို့တွေ တစ်အိမ်လုံးအနံ့ မွေနှောက်ရှာဖွေကြပြီး တွေ့သမျှ ရွှေငွေ လက်ဝတ်လက်စားနဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ယူကြတယ်။

"ဒီအဘွားကြီး ပစ္စည်းတွေက ဒီလောက်မကဘူးကွ ... သူပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာများ ဖွက်ထားလည်းမသိဘူး"

"ဟေ့ကောင် ထွန်းလူ ... ဒီလောက်ရလည်း တော်ပြီ ... ခေါ်လာတဲ့ကောင်တွေကို ခွဲပေးပြီးသွားရင် ငါတို့ကြွေးဆပ်ဖို့ လောက်ပါတယ်ကွာ ... ကဲ ... ကြာကြာနေလို့ မကောင်းဘူး ... သွားကြမယ်"

နောက်နေ့ လယ်ထဲက ကိုအောင်ဘု တက်လာတော့ ဒေါ်မြရှင် အဖြစ်ကို မြင်သွားပြီး အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းတာနဲ့ လူတွေ ရောက်လာကြတော့မှ ဒေါ်မြရှင် အသတ်ခံရမှန်း သိကြတော့တယ် ...

ရွာသားတွေလည်း တာဝန်အရ ... တစ်ဖက်ရွာက သူရဲ့ သမီးတွေနဲ့ သမက်တွေကို လူလွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်ပြီး အသုဘ ကိစ္စကို ဝိုင်းဝန်း လုပ်ကိုင်ပေးကြတယ်။ မြနှစ်တို့၊ မြသစ်တို့ လင်မယားတွေ ရောက်လာကြတော့ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးကြတာပေါ့။

သူတို့နားကို ကိုအောင်ဘု ရောက်လာပြီး ...

"ဒေါ်မြရှင်ကို ဓားပြတိုက်ပြီး အဲဒီလူတွေ သတ်သွားကြပုံပဲ ... နင်တို့အမေ

အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး"

ကိုအောင်ဘုရဲ့ စကားကြောင့် ထွန်းလူနဲ့ သာကျော်တို့ မျက်နှာ ပျက်သွား
ကြပေမယ့် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆယ်ပြီး ...

"ကျွန်တော့်ယောက္ခမကို ဘယ်သူက သတ်သွားတာလဲ ... သိလို့ကတော့
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြန်သတ်ပစ်မယ်"

"ဘယ်သူသတ်လဲ ဆိုတာတော့ လောလောဆယ် မသိရသေးဘူးပေါ့ ...
ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားကို ကြာကြာ ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရပါဘူးကွာ"

"ဒါပေါ့ဗျာ ... "

"ကဲ ... မြနှစ်၊ မြသစ် ... နင်တို့အမေက အစိမ်းသေဆိုတော့ ရွာမလေ့အရ
နေ့မကူးခင် ... သဂြိုဟ်ရမယ် ... အဲဒီတော့ စီစဉ်စရာတွေ ရှိတာ စီစဉ်ကြ
ရအောင် ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုအောင်ဘု ... လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြပါ"

တချို့က သီချိုင်းသွားပြီး တွင်းအဆင်သင့် သွားတူးကြတယ် ကျန်တဲ့သူ
တွေက ခေါင်းတစ်လုံးကို ဝိုင်းဝန်းစပ်ကြပြီး ... အဆင်သင့်ဖြစ်တာနဲ့ ...
အလောင်းကို ခေါင်းထဲထည့်ပြီး သီချိုင်းပို့ဖို့ လုပ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ လိုက်ပို့
မယ်သူ အနည်းငယ်ပဲရှိတယ်။

အိမ်နီးနားချင်း လေးငါးယောက်နဲ့ ကိုအောင်ဘုရယ်၊ ထွန်းလူတို့
လင်မယားရယ်၊ သာကျော်တို့ လင်မယားရယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ။

သီချိုင်းရောက်တော့ အခေါင်းကိုချပြီး ... အသင့်တူထားတဲ့ တွင်းနားချ
လိုက်တယ်။

"မြနှစ်တို့ မြသစ်တို့ ... နင်တို့အမေကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကြည့်ဦးမလား
... "

"မကြည့်တော့ပါဘူး ကိုအောင်ဘုရယ် ... စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ပါ ... ဟ
င့် ... ဟင့် ... "

"ကဲ ... အဲဒါဆိုလည်း နင့်တို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်ပြီး လုပ်စရာရှိ
တာ လုပ်ကိုင်ထားကြ ... ငါတို့ ... ဒီက ကိစ္စကို ရှိတဲ့အဖော်တွေနဲ့ပဲ လုပ်
လိုက်မယ် ... ကိုအောင်ဘု ... ကျွန်တော်တို့ပဲ ဆက်လုပ်လိုက်ပါ့မယ် ...
ကျွန်တော်တို့ မိန်းမတွေနဲ့ အိမ်ပြန်ပြီး ဝိုင်းလုပ်ကိုင် ပေးလိုက်ပါ"

"အေးထွန်းလူ ... မင်းတို့ချည်းပဲ ဖြစ်တယ်ဆိုလည်း ငါတို့ ပြန်ထားနှင့်ကြ
မယ်"

အားလုံး ပြန်သွားကြပြီး သင်္ချိုင်းတွင်း၌ ... အခေါင်းတစ်လုံးနှင့်
အလောင်းတစ်လောင်း၊ လူက ငါးယောက်သာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

သူတို့ကတော့ ထွန်းလူ၊ သာကျော်နှင့် အရက်သမား ဖဲသမားများ ဖြစ်ကြ
သော သောင်းငွေ၊ အေးရှိန်၊ နီတွတ်တို့ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

"မင်းတို့ကို ငါပြောမယ် ... ငါတို့ငါးယောက် အလုပ်အတူတူ လုပ်ကြပြီး
ဝေစုတွေလည်း ခွဲပြီးသွားကြပြီ ... အဲဒီတော့ ငါတို့ကိစ္စ မပေါက်ကြား
အောင် မင်းတို့သေသေချာချာတော့ ဂရုစိုက်ကြ တစ်ယောက်မှားတာနဲ့
အကုန် ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်"

"စိတ်ချစမ်းပါ ... ကိုထွန်းလူရာ ကိုယ့်သေတွင်းတော့ ကိုယ်မတူးပါဘူး ...
ကဲ ... ဒီကိစ္စ ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြမလဲ"

"ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမှာလဲ ... မြေမြှုပ်ရမှာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်း မ
မြှုပ်ဘူးကွာ ... ငါတို့ကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချထားတဲ့ အဘွားကြီး ... တမလွန်
မှာ လမ်းပျောက်သွားအောင် ပြောင်းပြန် ပြန်မြှုပ်ပစ်မယ်"

"ဟေ့ကောင်သာကျော် ... မင်းဟာက ... လုပ်ကောင်းလား မလုပ်ကောင်း

လား မသိဘူး"

"ဘာလို့ မလုပ်ကောင်းရမှာလဲ ... လုပ်ကွာ ... ခေါင်းကို ပြောင်းပြန်လှည့် ... မြေကျင်းထဲချ။ မြေမြှုပ်မယ်"

မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး ခေါင်းကို ... ခြေရင်းခေါင်းရင်း ပြောင်းပြန် ပြန်လှည့်ပြီး မြေတွင်းထဲချ မြေမြှုပ်လိုက်တယ်။ အားလုံးပြီးသွားတော့ အဖော်ငါးယောက် အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဆိုပြီး ရွာထဲပြန်လာကြတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့လုပ်ရပ် မှားသွားပြီဆိုတာ သူတို့ မသိလိုက်ဘူး ...
